a) precedendu i, pr. in фіе, віе, пуіе, мжіе, таіе, тзіе, тзіеторіу, лнгіецату, кіему - і кіемá etc. in locu de fia-filia, via-vinia nume si verbu, punia in locu de puna, mânia lat. maneat, tália, talià, taliatóriu, лнгізцату, кізму - і кізма;

b) in 2. pers sing. a pres. indic., si 2. si 3. a conj. a verbeloru cu accentulu in antepenult. pr. áпері-е, кумпері-е, суперi-е, амбарбеці-те etc., inse intru asta parte si latinii-su nestatori scriendu acumu apparo, comparo, acumu impero, supero; si in unele de origine grecesca pr. бесѣрекз in locu de бзсѣрекз, lat. basilica cu а cá si la celi de preste Dunare; farmecu lat. pharmacum etc.

Inse primitivu, nu derivatu, este unde latinii au i scurtu scaimbatu dein е lungu, pr. jude, pl. judeci, júdecu lat. judex, judices, judico; maiestru lat. magister ci celi vechi magester *) ital. maestro; selbátecu, negru, se, lat. silvaticus, niger, si, ital. selvatico, negro, se. etc.

2. Cu i diumetatîtu se pronuncia inca si dupa cosunatoriele vertose: б, п, м; в, ф, urmandu vocale vertosa, pentru cá se nu se mute in з, pr. pieptu, mieu, viersu, fieru, care alt'mentea aru fí пзпту, мзу cá мз in locu de ме, взрсу, фзру, cá пзкату, мз, взру, фзту.

3. Scaimbatu in ѣ se pronuncia si:

a) in adjectivele gentilicie si patronimice termi-

---

*) Quint. Inst. l. I, c. 2, 17: „Quid? non E quoque I loco fuit? ut Menerva et Magester et Diiove et Veiove pro Diiovi et veiovi.“